УДК 342.951:35.077.3:364.694(477)
DOI https://doi.org/10.32782/klj/2026.3.27

Медвідь Л. П.,
кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри військового права та правоохоронної діяльності
Навчально-наукового інституту воєнної історії, права та соціальних наук
Національного університету оборони України
ORCID: 0000-0002-0035-9748

Кривенко О. В.,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри військового права та правоохоронної діяльності
Навчально-наукового інституту воєнної історії, права та соціальних наук
Національного університету оборони України
ORCID: 0000-0002-4776-3465

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ФОРМИ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ЩОДО ЗАХИСТУ ОСІБ, ПОСТРАЖДАЛИХ ВІД ЗБРОЙНОГО КОНФЛІКТУ

Анотація. Стаття присвячена визначенню адміністративно-правових форм діяльності суб'єктів публічного адміністрування у механізмах захисту осіб, постраждалих від збройного конфлікту, та з'ясуванню місця цифровізації у їх реалізації. Методологічну основу становлять формально-юридичний, системно-структурний і функціональний методи, застосовані до механізмів обліку внутрішньо переміщених осіб, надання компенсації за пошкоджене або знищене майно та обліку інформації про шкоду особистим немайновим правам. За основу взято доктринальний поділ форм публічного адміністрування на правові й організаційні, водночас ураховано, що адміністративний акт законодавчо охоплює не лише рішення, а й юридично значущу дію індивідуального характеру. Встановлено, що нормотворча форма реалізується шляхом прийняття підзаконних нормативно-правових актів, якими конкретизуються законодавчі моделі захисту та визначається функціонування електронних систем. Правозастосовна форма виявляється у вирішенні індивідуальних справ щодо обліку, статусу та компенсації. Обґрунтовано, що внесення відомостей до реєстру не в кожному випадку утворює самостійну щодо адміністративного акта форму: технічний запис може забезпечувати виконання вже прийнятого рішення, тоді як реєстраційна дія, яка безпосередньо породжує, змінює або підтверджує права особи, за своїми ознаками може бути адміністративним актом. У межах досліджених прямих відносин між адміністративним органом і постраждалою особою застосування адміністративного договору не виявлено, однак це не виключає договірних інструментів в організаційних та міжінституційних відносинах. Доведено, що цифровізація не утворює самостійної адміністративно-правової форми, проте її значення не зводиться лише до каналу передавання інформації: вона змінює спосіб ініціювання провадження, фіксації волевиявлення, міжреєстрової взаємодії та доведення акта до відома особи. Запропоновано розмежовувати юридичну форму діяльності, електронну форму документа та цифровий спосіб організації адміністративної процедури.

Ключові слова: *форми публічного адміністрування, адміністративний акт, юридично значуща дія, реєстраційна дія, адміністративний договір, цифровізація, адміністративна процедура, збройний конфлікт, внутрішньо переміщені особи, збройна агресія.*

Medvid L. P., Kryvenko O. V. Administrative-legal forms of activity of public administration subjects regarding the protection of persons affected by armed conflict

Abstract. The article identifies the administrative-law forms used by public administration bodies within mechanisms for protecting persons affected by armed conflict and determines the role of digitalisation in their implementation. The study applies formal-legal, systemic-structural and functional methods to selected

© Медвідь Л. П., Кривенко О. В., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

mechanisms: registration of internally displaced persons, compensation for damaged or destroyed property, and recording information on harm to personal non-property rights. The analysis relies on the doctrinal distinction between legal and organisational forms of public administration, while taking into account that Ukrainian legislation defines an administrative act as either a decision or an individual legally significant action. Rule-making is implemented through subordinate legislation that specifies statutory protection mechanisms and regulates electronic information systems. The application of law takes place through the resolution of individual cases concerning registration, legal status and compensation. It is argued that entering data in a register does not invariably constitute a form separate from an administrative act: a technical entry may implement an earlier decision, whereas a registration action that directly creates, changes or confirms a person's rights may itself meet the statutory characteristics of an administrative act. No use of an administrative contract was identified in the direct relationships examined between an administrative body and an affected person; this does not exclude contractual instruments in organisational or inter-institutional relations. Digitalisation does not create an autonomous administrative-law form, but neither can it be reduced to a mere communication channel. It affects the initiation of proceedings, the recording of administrative will, interoperability between registers and notification of the person concerned. The article therefore proposes distinguishing among the legal form of public administration activity, the electronic form of a document and the digital method of organising an administrative procedure.

Key words: *forms of public administration, administrative act, legally significant action, registration action, administrative contract, digitalization, administrative procedure, armed conflict, internally displaced persons, armed aggression.*

Постановка проблеми. Форма діяльності суб'єкта публічного адміністрування – це спосіб зовнішнього вираження його владної діяльності, у межах якого реалізується компетенція цього суб'єкта; залежно від настання юридичних наслідків такі форми поділяються на правові (видання нормативних і індивідуальних адміністративних актів, укладення адміністративних договорів, учинення інших юридично значущих дій) та організаційні (інформаційно-роз'яснювальні заходи, матеріально-технічні операції) [1, с. 84–85; 2]. Належність конкретної дії суб'єкта публічного адміністрування до правової чи організаційної форми визначає, чи виникають для особи юридичні наслідки і чи підлягають застосуванню процедурні гарантії обґрунтованості, мотивованості, повідомлення й оскарження. Цифровізацію державних сервісів для осіб, постраждалих від збройного конфлікту, часто описують через поняття «цифрова послуга» або «цифровий сервіс». Ці поняття характеризують спосіб організації взаємодії держави з особою, але самі по собі не визначають юридичної природи результату адміністративного провадження. Електронна заява, запис у реєстрі, автоматизований обмін даними та повідомлення в мобільному застосунку можуть бути елементами однієї адміністративної процедури, проте виконувати різні юридичні функції. Їх безумовне ототожнення з новою формою публічного адміністрування або, навпаки, з суто технічною операцією здатне призвести до неправильної кваліфікації владної діяльності та невизначеності щодо застосування гарантій обґрунтованості, мотивованості, повідомлення й оскарження. Тому необхідно встановити, які адміністративно-правові форми реалізуються у відповідних механізмах захисту та як із ними співвідноситься електронна форма документа і цифровий спосіб організації процедури.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальне поняття форм публічного адміністрування та їх поділ за характером юридичних наслідків розкрито А. В. Хрідочкіним і М. М. Євтушенко [1, с. 80–85]. В. Р. Біла дослідила адміністративний договір як правову форму публічного адміністрування, його співвідношення з адміністративним актом і законодавчі підстави застосування [3, с. 43–48]. У навчально-методичних матеріалах Національної академії внутрішніх справ систематизовано нормативну, правозастосовну, договірну, реєстраційну та інші юридично значущі дії, а також організаційні дії й матеріально-технічні операції [2]. Електронні публічні послуги та фрагментарність їх нормативного регулювання розглянуто В. Білявським [4, с. 21–26], організацію надання адміністративних послуг – І. Б. Коліушком, В. П. Тимощуком та іншими авторами [5], а проблеми цифровізації адміністративних послуг – А. Краковською і М. Бабик [6]. В. А. Медяник характеризує цифровізацію публічного управління в соціальній сфері як

напрям трансформації здійснення публічної влади [7, с. 226–231]. Водночас, наскільки можна судити з опрацьованих джерел, співвідношення юридичної форми діяльності, електронної форми документа та цифрового способу організації процедури у механізмах захисту осіб, постраждалих від збройного конфлікту, не отримало окремого комплексного дослідження.

Мета статті – визначити адміністративно-правові форми діяльності суб'єктів публічного адміністрування в окремих механізмах захисту осіб, постраждалих від збройного конфлікту, та з'ясувати співвідношення цих форм із цифровими способами організації адміністративних процедур. Для досягнення мети проаналізовано механізми обліку внутрішньо переміщених осіб, надання компенсації за пошкоджене або знищене майно й обліку інформації про шкоду особистим немайновим правам. Методологічну основу становлять формально-юридичний метод, використаний для аналізу нормативних приписів; системно-структурний – для встановлення взаємозв'язку правових та організаційних форм; функціональний – для розмежування юридичного результату дії та технічного способу її здійснення.

Предмет дослідження обмежено не всією сукупністю заходів захисту постраждалих осіб, а тими адміністративними механізмами, у яких найбільш виразно поєднуються владне рішення, реєстраційна дія та цифрова інфраструктура. До системи суб'єктів у цих механізмах належать Кабінет Міністрів України як суб'єкт підзаконного нормативного регулювання; центральні органи виконавчої влади, що формують і реалізують державну політику та виконують функції держателів інформаційних систем; місцеві органи виконавчої влади й органи місцевого самоврядування; утворені ними комісії з розгляду питань компенсації; центри надання адміністративних послуг; адміністратори реєстрів та інші уповноважені суб'єкти. Їхня діяльність утворює не набір ізольованих дій, а функціональний ланцюг: нормативне визначення моделі захисту – ініціювання та розгляд індивідуальної справи – прийняття адміністративного акта – внесення або актуалізація відомостей у реєстрі – доведення результату до особи – організаційне й технічне забезпечення його реалізації. Тому юридична оцінка форми має здійснюватися з урахуванням місця конкретної дії у цьому ланцюзі.

Виклад основного матеріалу. У доктрині форми публічного адміністрування традиційно поділяють на правові, застосування яких спричиняє юридичні наслідки, та організаційні (у традиційній термінології – неправові), що забезпечують підготовку або виконання юридично значущих рішень [1, с. 80–85; 3]. До правових форм відносять прийняття нормативно-правових та індивідуальних адміністративних актів, укладення адміністративних договорів, здійснення реєстраційних та інших юридично значущих дій; до організаційних – інформаційно-роз'яснювальні заходи й матеріально-технічні операції [2]. Такий поділ використовується у цій статті як аналітична модель, а не як система взаємовиключних категорій. Зокрема, за Законом України «Про адміністративну процедуру» адміністративним актом є не лише рішення, а й юридично значуща дія індивідуального характеру [8, ст. 2], тому конкретна реєстраційна дія залежно від її наслідків може одночасно мати ознаки адміністративного акта.

Нормотворча форма у досліджуваній сфері реалізується переважно через підзаконну конкретизацію встановлених законом механізмів захисту. Закон України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» визначає засади відповідного статусу [9], а Закон України «Про компенсацію за пошкодження та знищення окремих категорій об'єктів нерухомого майна…» – основи компенсаційного механізму та функціонування Реєстру пошкодженого та знищеного майна [10]. Процедурна деталізація здійснюється постановами Кабінету Міністрів України: порядок обліку внутрішньо переміщених осіб затверджено постановою № 509 [11], організацію роботи комісій із розгляду питань надання компенсації за знищені об'єкти – постановою № 516 [12], функціонування Системи обліку інформації про шкоду особистим немайновим правам – постановою № 450 [13]. Повноваження Мінцифри щодо формування та реалізації державної політики у сфері цифровізації визначено постановою № 856 [14]. Отже, цифрові реєстри й системи не

замінюють нормотворчу форму: їх створення, компетенція держателя, склад даних і порядок інформаційної взаємодії мають одержувати належну нормативну основу.

Водночас переважання підзаконного регулювання створює ризик змішування нормативної конкретизації із фактичним установленням нових умов реалізації права. Постанова Кабінету Міністрів України може визначати послідовність дій, компетенцію органів, склад відомостей та технічні правила інформаційної взаємодії, але не повинна звужувати визначене законом коло одержувачів захисту або запроваджувати не передбачені законом підстави для відмови. Цифровий алгоритм також не є автономним джерелом владного припису: критерії автоматизованої перевірки заяви, перелік обов'язкових даних і наслідки їх невідповідності повинні мати простежувану нормативну основу. Отже, нормотворча форма виконує подвійну функцію: організує діяльність суб'єктів публічного адміністрування та встановлює юридичні межі цифрової процедури, у яких технологічне рішення може використовуватися без підміни закону програмною логікою.

Правозастосовна форма безпосередньо виявляється у вирішенні індивідуальної адміністративної справи. Рішення про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, надання чи відмову в наданні компенсації та інші рішення, спрямовані на набуття, зміну, припинення або реалізацію прав конкретної особи, відповідають ознакам адміністративного акта [8, ст. 2]. Електронна форма документа або доведення рішення через інформаційну систему не змінює його правової природи. Водночас цифровізацію не слід зводити лише до каналу повідомлення: вона може охоплювати електронне подання заяви, автоматизоване отримання відомостей з інших реєстрів, формування проєкту рішення та фіксацію результату провадження. Незалежно від технологічної архітектури, якщо результат владної діяльності впливає на права чи обов'язки особи, до нього мають застосовуватися передбачені законом процедурні гарантії.

Для правильної кваліфікації електронного результату важливо відокремлювати спосіб його створення від юридичного змісту. Повідомлення в застосунку може лише інформувати про раніше прийнятий акт, відтворювати його зміст або саме бути формою доведення акта до відома особи. В усіх випадках особа повинна мати можливість встановити, який орган вирішив справу, з яких фактичних і правових підстав, коли рішення набрало чинності та в якому порядку його можна оскаржити. Якщо інтерфейс відображає лише коротке повідомлення «відмовлено» без доступу до мотивів, цифрова зручність не компенсує дефіциту процедурних гарантій. Так само технічний збій, що перешкодив поданню заяви або отриманню рішення, не повинен покладати негативні наслідки виключно на заявника. Отже, електронна реалізація правозастосовної форми потребує функціональної еквівалентності паперовій: технологія може спрощувати процедуру, але не скорочувати юридично значущу інформацію та можливості захисту.

Реєстраційні дії потребують диференційованої юридичної кваліфікації. Внесення відомостей до інформаційної системи може бути: 1) суто технічною операцією, що відображає вже прийнятий адміністративний акт; 2) способом виконання такого акта; 3) юридично значущою дією, з якою закон безпосередньо пов'язує виникнення, зміну або підтвердження правового становища особи. Так, облік внутрішньо переміщеної особи та формування відповідної довідки пов'язані з реалізацією передбачених законом прав [9; 11], а внесення інформації до Реєстру пошкодженого та знищеного майна є елементом компенсаційного механізму [10]. Натомість сама наявність запису в базі даних ще не доводить його самостійного правовстановлювального значення. Вирішальним є не електронний носій, а нормативно визначений юридичний наслідок конкретної дії. Якщо реєстраційна дія безпосередньо вирішує індивідуальну справу, вона може охоплюватися законодавчим поняттям адміністративного акта [8, ст. 2].

Особливо наочно це розмежування виявляється у Системі обліку інформації про шкоду, завдану особистим немайновим правам. Її нормативно визначене призначення полягає у збиранні, обробці та систематизації інформації про шкоду, а наповнення значною мірою здійснюється шляхом електронної взаємодії

з іншими публічними інформаційними ресурсами [13]. Сам факт включення інформації до такої системи не слід автоматично ототожнювати з рішенням про призначення конкретної виплати чи компенсації: юридичний наслідок запису визначається спеціальним законом і місцем цього запису у відповідному механізмі. Водночас помилковість або неповнота даних здатна вплинути на подальшу реалізацію прав особи, тому процедури доступу, виправлення і верифікації відомостей мають розглядатися не лише як технічне адміністрування бази, а як елемент належного адміністративного супроводу постраждалої особи.

Практика Верховного Суду підтверджує, що реєстраційний компонент не можна аналізувати у відриві від матеріального права, для реалізації якого його запроваджено. У постанові від 22 листопада 2018 р. у справі № 265/3453/17 Суд визнав протиправним і скасував рішення управління соціального захисту про відмову у видачі довідки ВПО. Відмову було мотивовано тим, що населений пункт, з якого перемістилася заявниця, не включено до урядового переліку. Верховний Суд виходив із пріоритету Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» над підзаконним актом і наголосив, що встановлені обставини переміщення не давали органу підстав для відмови [15]. Для цього дослідження важливо, що суд перевірив не технічний факт формування довідки, а правомірність владного рішення, наслідком якого було невнесення особи до системи обліку. Отже, реєстраційний результат і рішення про відмову в ньому підлягають оцінюванню як елементи вирішення індивідуальної адміністративної справи.

Інший аспект співвідношення обліку та правового наслідку розкрито у постанові Верховного Суду від 14 червня 2023 р. у справі № 160/12308/22. Суд розмежував дату взяття особи на облік і умови набуття нею права на допомогу на проживання та визнав відмову в допомозі необґрунтованою. Водночас Суд звернув увагу, що для осіб, які станом на 1 березня 2022 р. уже отримували щомісячну адресну допомогу, нова допомога призначалася автоматично без додаткового звернення [16]. Ця позиція дає підстави для двох висновків. По-перше, запис про статус ВПО є юридично значущою передумовою, але не замінює перевірки спеціальних умов конкретної виплати. По-друге, автоматизоване призначення не утворює нової форми діяльності: воно змінює спосіб ініціювання і реалізації правозастосовної процедури, тоді як правова підстава та умови позитивного рішення залишаються нормативно визначеними.

Адміністративний договір ґрунтується на узгодженні волі сторін і може застосовуватися лише у випадках, передбачених законом [2, с. 43–48]. У проаналізованих прямих відносинах адміністративного органу з внутрішньо переміщеною особою або заявником щодо компенсації набуття відповідного правового становища та призначення підтримки відбуваються на підставі одностороннього владного рішення, тому договірної форми не виявлено. Однак із цього не випливає її повна відсутність у ширшій сфері захисту постраждалих. Договори можуть використовуватися в організаційних, фінансових або міжінституційних відносинах, зокрема для забезпечення інформаційної взаємодії чи створення та супроводу електронних систем [13]. Питання про те, які з таких договорів мають ознаки саме адміністративного договору, потребує окремого дослідження.

Організаційні дії та матеріально-технічні операції забезпечують практичну реалізацію правових форм. До них можуть належати інформаційно-роз'яснювальна робота центрів надання адміністративних послуг [5], консультування заявників, технічне адміністрування інформаційних систем, резервне копіювання та підготовка статистичних матеріалів. Проте кваліфікація цифрової операції як суто технічної можлива лише тоді, коли вона сама не визначає правового результату для особи. Автоматизована відмова у прийнятті заяви, блокування можливості її подання або зміна даних, від яких залежить доступ до виплати, не можуть оцінюватися лише як внутрішня технічна діяльність, оскільки фактично впливають на реалізацію прав. Отже, межа між правовою та організаційною формами встановлюється за функцією і юридичними наслідками дії, а не за тим, чи виконує її посадова особа або програмний засіб.

Організація цифрової взаємодії має також ураховувати фактичну доступність процедури. Постраждала особа може не мати смартфона, стабільного зв'язку, електронної ідентифікації або навичок користування сервісом; додатковими перешкодами можуть бути вік, інвалідність, перебування на тимчасово окупованій території чи в зоні бойових дій. Тому електронний канал повинен доповнюватися доступною альтернативою – зверненням через центр надання адміністративних послуг, уповноважений орган або представника – та можливістю отримати зрозуміле роз'яснення. Наявність альтернативного способу є не окремою правовою формою, а організаційною гарантією реальної доступності правозастосовної процедури. Водночас залучення адміністратора системи або технічного розробника не змінює того, що відповідальність за законність владного результату несе компетентний адміністративний орган, а не програмне забезпечення чи постачальник технологічного рішення.

Проведений аналіз дає підстави стверджувати, що цифровізація не утворює самостійної адміністративно-правової форми, однак трансформує спосіб здійснення наявних форм і структуру адміністративної процедури. Електронна публічна послуга є способом доступу до передбаченого законом результату, а платформа або застосунок – технологічним середовищем взаємодії. Офіційні матеріали Мінцифри свідчать про широке використання платформи Дія.Engine для створення державних реєстрів та інформаційних систем [17]. Такий розвиток посилює потребу в юридично точному розмежуванні: по-перше, форми владної діяльності; по-друге, електронної чи паперової форми документа; по-третє, цифрового способу ініціювання, здійснення та документування процедури. Це розмежування не заперечує трансформаційного впливу цифровізації, а дає змогу визначити, які саме гарантії повинні діяти на кожній стадії.

На наш погляд, юридичну природу цифрової операції доцільно встановлювати послідовно, але без перетворення такого аналізу на формальний перелік. Спочатку необхідно з'ясувати, чи спрямована дія на встановлення загального правила, вирішення індивідуальної справи, узгодження волі сторін або лише на організаційне забезпечення. Далі оцінюється її місце у конкретній процедурі: прийняття заяви, перевірка даних, ухвалення рішення, реєстрація результату, виконання або повідомлення. Лише після цього має значення технічний спосіб – паперовий, електронний, автоматизований чи змішаний. Запропонована послідовність дає змогу уникнути двох крайнощів, які простежуються у фаховій дискусії: проголошення кожного цифрового сервісу новою правовою формою та, навпаки, маскування юридично значущої автоматизованої дії під нейтральну технічну операцію. Визначальними залишаються функція дії, її нормативна підстава та наслідок для правового становища особи.

Висновки. Проведене дослідження не підтверджує припущення про появу внаслідок цифровізації нової адміністративно-правової форми діяльності. У механізмах обліку внутрішньо переміщених осіб, надання компенсації за пошкоджене або знищене майно та обліку інформації про немайнову шкоду продовжують застосовуватися нормотворча, правозастосовна, реєстраційна й організаційна діяльність. Змінюється передусім спосіб їх поєднання в межах процедури: заява подається через електронний інтерфейс, відомості надходять з інших реєстрів, результат фіксується в інформаційній системі, а повідомлення особі формується програмними засобами. Однак технологічна єдність цього процесу не усуває відмінностей між юридичними функціями окремих операцій. Особливе значення має висновок про реєстраційну дію. Її не можна наперед визнавати ані самостійною формою, ані суто технічною операцією. Якщо запис лише відображає вже прийняте рішення, він має виконавче або інформаційне значення; якщо саме з внесенням відомостей закон пов'язує зміну правового становища особи, така дія може відповідати ознакам адміністративного акта. Проаналізована практика Верховного Суду засвідчує дві взаємопов'язані обставини: реєстраційний механізм не може створювати підзаконні обмеження статусу, гарантованого законом, а сам факт обліку не підміняє перевірки спеціальних умов окремої виплати.

У досліджених прямих відносинах адміністративного органу з постраждалою особою

адміністративний договір не використовується для набуття статусу або призначення компенсації; відповідний результат настає на підставі владного рішення. Разом із тим це не дає підстав заперечувати договірні інструменти у відносинах між органами, держателями й адміністраторами інформаційних систем. Авторська пропозиція полягає у нормативному та доктринальному розмежуванні трьох понять: юридичної форми діяльності, форми документа і цифрового способу організації процедури. Для прав особи вирішальним має бути не те, де відображено результат – на папері, у реєстрі чи в застосунку, – а те, хто його прийняв, на якій правовій підставі та які наслідки він породжує. Подальшого дослідження потребують практика оскарження електронних рішень, розподіл відповідальності між адміністративним органом і технічним адміністратором, а також межі автоматизації рішень у справах, де оцінювання обставин не може бути зведене до формальної перевірки реєстрових даних.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Хрідочкін А. В., Євтушенко М. М. До характеристики форм публічного адміністрування в сучасній податковій системі України. *Право і суспільство*. 2019. № 6, ч. 2. С. 80–85. DOI: 10.32842/2078-3736-2019-6-2-13.

2. Адміністративне право. Загальна частина : мультимедійний навчальний посібник. Тема 7. Форми публічного адміністрування / Національна академія внутрішніх справ. URL: https://arm.navs.edu.ua/books/adm_pravo_zch/nm/lec7.html (дата звернення: 07.08.2026).

3. Біла В. Р. Адміністративний договір як правова форма публічного адміністрування: оновлення доктринальних підходів. *Право і безпека*. 2019. № 4 (75). С. 43–48. DOI: 10.32631/pb.2019.4.05.

4. Білявський В. До питання сутності електронних публічних послуг. *Підприємництво, господарство і право*. 2025. № 1. С. 21–26. DOI: 10.32849/2663-5313/2025.1.04.

5. Бригілевич І. І., Ванько С. І., Загайний В. А., Коліушко І. Б., Курінний О. В., Стоян В. О., Тимощук В. П., Шиманке Д. Центри надання адміністративних послуг: створення та організація діяльності: практ. посіб. / за заг. ред. Тимощука В. П. Київ: СПД Москаленко О. М., 2010. 440 с.

6. Краковська А. Є., Бабик М. К. Цифровізація адміністративних послуг в Україні: проблеми та перспективи розвитку. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2022. Вип. 70. С. 329–334. DOI: 10.24144/2307-3322.2022.70.52.

7. Медяник В. А. Цифровізація публічного управління в соціальній сфері: адміністративно-правовий вектор трансформації в Україні. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. № 4, ч. 1. С. 226–231. DOI: 10.24144/2788-6018.2025.04.1.37.

8. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02.2022 № 2073-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20 (дата звернення: 07.08.2026).

9. Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб : Закон України від 20.10.2014 № 1706-VII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1706-18 (дата звернення: 07.08.2026).

10. Про компенсацію за пошкодження та знищення окремих категорій об'єктів нерухомого майна внаслідок бойових дій, терористичних актів, диверсій, спричинених збройною агресією Російської Федерації проти України, та Державний реєстр майна, пошкодженого та знищеного внаслідок бойових дій, терористичних актів, диверсій, спричинених збройною агресією Російської Федерації проти України : Закон України від 23.02.2023 № 2923-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2923-20 (дата звернення: 07.08.2026).

11. Про облік внутрішньо переміщених осіб : постанова Кабінету Міністрів України від 01.10.2014 № 509. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/509-2014-п (дата звернення: 07.08.2026).

12. Деякі питання організації роботи комісії з розгляду питань щодо надання компенсації за знищені об'єкти нерухомого майна внаслідок бойових дій, терористичних актів, диверсій, спричинених збройною агресією Російської Федерації проти України : постанова Кабінету Міністрів України від 19.05.2023 № 516. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/516-2023-п (дата звернення: 07.08.2026).

13. Деякі питання забезпечення функціонування Системи обліку інформації про шкоду, завдану особистим немайновим правам фізичних осіб внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України : постанова Кабінету Міністрів України від 15.04.2025 № 450. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/450-2025-п (дата звернення: 07.08.2026).

14. Питання Міністерства цифрової трансформації : постанова Кабінету Міністрів України від 18.09.2019 № 856. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/856-2019-п (дата звернення: 07.08.2026).

15. Постанова Верховного Суду від 22.11.2018 у справі № 265/3453/17, адміністративне провадження № К/9901/16355/18. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/78077449 (дата звернення: 07.08.2026).

16. Постанова Верховного Суду від 14.06.2023 у справі № 160/12308/22, адміністративне провадження № К/990/12268/23. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/111536754 (дата звернення: 07.08.2026).

17. Цифровізуємо державні реєстри з Дія.Engine – результати першого півріччя 2025 / Міністерство цифрової трансформації України. 03.07.2025. URL: https://thedigital.gov.ua/news/technologies/tsifrovizuemo-derzhavni-reestri-z-diyaengine-rezultati-pershogo-pivrichchya-2025 (дата звернення: 07.08.2026).

Дата першого надходження статті до видання: 07.08.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 28.08.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 16.11.2026